

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 109/2023
19.07.2023. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., улица ..., чији је пуномоћник Маја Бицуловић, адвокат из ..., локал .., изјављеној против решења Управног суда Р4 у 193/23 од 20.06.2023. године, након испитног поступка, донео је дана 19.07.2023. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 193/23 од 20.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 03.07.2023. године поднео Врховном суду жалбу преко Управног суда (примљену у Врховном суду 04.07.2023. године) против решења Управног суда Р4 у 193/23 од 20.06.2023. године којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 22847/22 као неоснован и одбијен захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач у жалби наводи да је приликом доношења побијаног решења чињенично стање погрешно утврђено и да је због тога дошло до погрешне примене материјалног права. Предлагач је Управном суду поднео тужбу примљену 01.06.2022. године због недоношења решења од стране Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак по жалби предлагача на решење Града Ниша, Градске управе за финансије, Сектора за локалну пореску администрацију од 01.11.2021. године којим је предлагачу утврђен порез на имовину за 2021. годину. Поднеском од 10.08.2022. године предлагач као тужилац је обавестио суд да је након покретања управног спора тужени орган донео одлуку и предложио да се поступак обустави а њему надокнаде трошкови управног спора. Међутим, Управни суд у време подношења приговора за убрзавање поступка у предмету У 22847/22 још увек није донео своју одлуку а то није учинио ни до подношења жалбе. Разлог за овакво поступање је искључиво непоступање суда у законским роковима па је предложио да се усвоји жалба предлагача, преиначи решење Управног суда Р4 у 193/23 од 20.06.2023. године, утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету Управног суда У 22847/22 и утврди право подносиоца жалбе на накнаду трошкова поступка по приговору и жалби.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Из образложења побијаног решења произилази да је предлагач у својству тужиоца поднео тужбу Управном суду дана 30.05.2022. године која је примљена у суд 01.06.2022. године против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељење у Нишу због недоношења одлуке по жалби тужиоца. Предлагач је као тужилац дана 10.08.2022. године обавестио Управни суд да је тужени поступио по његовој жалби и доставио пуномоћнику тужиоца донето решење дана 29.06.2022. године, око месец дана након подношења тужбе Управном суду. Дана 19.05.2023. године Управни суд је наложио туженом достављање дела списка по коме тужени још увек није поступио.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 22847/22 са образложењем да период од подношења тужбе (30.05.2022. године) до подношења приговора (26.04.2023. године) није пратила неактивност суда, да је дана 10.08.2022. године предлагач као тужилац обавестио Управни суд да је тужени одлучио о његовој жалби, да је донео решење које је тужилац приложио уз поднесак и предложио да се поступак обустави са захтевом да му се досуде трошкови управног спора, а да је Управни суд дана 19.05.2023. године својим дописом наложио туженом да достави део списка који налог је експедован из суда 24.05.2023. године по коме тужени још увек није поступио. Ово значи да у време одлучивања о приговору за убрзавање поступка 20.06.2023. године још увек нису били испуњени процесни услови за одлучивање који се не могу приписати у искључиву одговорност суда при чему је евидентно да је од дана подношења тужбе до дана подношења приговора протекао временски период који се не може сматрати непримерено дугим и који би довео до повреде права подносиоца жалбе на суђење у разумном року.

Имајући све напред наведено у виду, правилно је одлучио Управни суд када је одбио приговор предлагача, јер како Европски суд за људска права није дефинисао

искључива правила у погледу рокова која би прецизно одредила колико треба да траје судски поступак да би се сматрало да је окончан у разумном року. Управни суд је након оцене свих околности конкретног случаја, полазећи од чињеница да је правна сигурност императив који захтева да суђења не трају дуже него што је оптимално потребно, али да кратки рокови нису увек гаранција добре правде, већ да начело доброг вршења правде има већи домет од начела разумног рока, што може оправдати избор мање брзих, али праведних поступака, оценио да трајање управног спора од нешто преко десет месеци у предмету Управног суда У 22847/22 није такво да би могло да се сматра повредом права на суђење у разумном року при чему ни чињеница да је предлагач као тужилац предложио обуставу поступка уз обавезу туженог да му накнади трошкове, није од утицаја на другачије решење ове правне ствари.

Због свега наведеног, Врховни суд је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року у ставу првом диспозитива одбио жалбу предлагача.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Јелена Ивановић,с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић